

Dotze noms clau del nou secretariat de l'ANC: del Cercle Català de Negocis a l'esquerra 'indepe'

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) ha esdevingut un actor polític molt rellevant. Tanmateix, més enllà del lideratge de Carme Forcadell o del del president actual, Jordi Sànchez, les persones que formen part dels seus òrgans de direcció sovint queden fora dels focus mediàtics. Les últimes eleccions al secretariat nacional de l'entitat, celebrades els passats 14 i 21 de maig, han estat envoltades de polèmica arran de la polarització entre dos espais. D'una banda, els més afins a Jordi Sànchez, que finalment va aconseguir revalidar el càrrec de president. De l'altra, el que alguns han denominat el "sector crític", amb noms com Liz Castro o Quim Torra, que van visualitzar-se publicant l'article "Un país per viure lliures, viure lliures per un país". Però, més enllà d'això... en mans de qui està el futur de l'entitat que ha mobilitzat milions de persones durant els últims anys?

Marc Font / Roger Palà

L'Assemblea Nacional Catalana (ANC) ha esdevingut un actor polític molt rellevant. Tanmateix, més enllà del lideratge de Carme Forcadell o del del president actual, Jordi Sànchez, les persones que formen part dels seus òrgans de direcció sovint queden fora dels focus mediàtics. Les últimes eleccions al secretariat nacional de l'entitat, celebrades els passats 14 i 21 de maig, han estat envoltades de polèmica arran de la polarització entre dos espais. D'una banda, els més afins a Jordi Sànchez, que finalment va aconseguir revalidar el càrrec de president. De l'altra, el que alguns han denominat el "sector crític", amb noms com Liz Castro o Quim Torra, que van visualitzar-se publicant l'article "Un país per viure lliures, viure lliures per un país". Però, més enllà d'això... en mans de qui està el futur de l'entitat que ha mobilitzat milions de persones durant els últims anys? CRÍTIC us presenta les 12 persones que tindran un paper clau en el nou secretariat nacional de l'ANC.

Jordi Sànchez, el president reelegit malgrat les crítiques

El secretariat nacional de l'ANC va decidir dissabte que Jordi Sànchez (Barcelona, 1964) continuï com a president de l'entitat. Per segon any consecutiu, Sànchez va rebre l'aval del secretariat, tot i que mai no ha estat el candidat més votat per les bases —l'any passat va ser el quart i [enguany el segon, a 30 vots de Liz Castro](#). Si completa el mandat, que per primer cop s'allargarà a dos anys, igualarà els tres anys de Carme Forcadell, actual presidenta del Parlament de Catalunya, al capdavant de l'ANC. **La seva gestió ha rebut crítiques tant internes** com externes. La CUP va ser

molt dura amb el paper que Sànchez va tenir en la recta final de les negociacions de l'acord d'investidura entre els anticapitalistes i Junts pel Sí, com va verbalitzar el diputat [Benet Salellas a CRÍTIC](#).

Malgrat tenir una trajectòria prèvia vinculada a ICV —va arribar a ser conseller de l'antiga Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, l'actual CCMA, durant vuit anys a proposta dels ecosocialistes—, des que és al capdavant de l'ANC ha rebut acusacions, que ell sempre ha negat, d'actuar al servei de CDC. Sànchez té una àmplia trajectòria activista, que va començar fa més de tres dècades com a portaveu de la **Crida a la Solidaritat**. També ha estat president de la Fundació Jaume Bofill i adjunt al Síndic de Greuges. Ha començat el seu segon mandat com a president de l'Assemblea fent una [crida a la unitat interna](#). En les últimes entrevistes s'ha mostrat partidari de celebrar un [referèndum d'independència](#), una opció que no preveu el full de ruta de JxSí.

Liz Castro, la més votada per les bases

Nascuda a Califòrnia el 1965, l'escriptora, traductora i editora estatunidenca Liz Castro ha estat la candidata al secretariat nacional més votada per les bases de l'ANC els dos darrers anys. En les dues ocasions ha intentat convertir-se en la presidenta de l'entitat, però el secretariat s'ha decantat per Jordi Sànchez. Juntament amb Quim Torra i Antonio Baños, era la **cara visible dels candidats crítics** que han reclamat canvis a l'entitat. Entre altres qüestions, Castro [reclamava fa alguns dies que l'ANC fos "menys presidencialista"](#). Unes quantes setmanes abans de les eleccions al secretariat, va protagonitzar una [picabaralla a Twitter amb Jaume Marfany](#), antic vicepresident de l'entitat. Amb antecedents familiars a l'Estat espanyol —els seus besavis paters eren andalusos—, Castro va entrar en contacte amb el català quan estudiava a la Universitat de Berkeley i el 1987 va aterrar a Barcelona, on ha viscut la major part del temps des d'aleshores. És autora d'HTML, XHTML, and CSS: Visual QuickStart Guide', un llibre del qual s'ha venut més d'un milió d'exemplars.

Antonio Baños, de cap de llista de la CUP al secretariat de l'ANC

Els darrers mesos d'Antonio Baños han estat frenètics. Va ser el cap de llista de la CUP - Crida Constituent en les eleccions del 27 de setembre i, com a tal, va convertir-se en diputat al Parlament de Catalunya. **La seva trajectòria com a parlamentari va ser molt breu** perquè el [4 de gener va anunciar que dimitia](#) en desacord amb la decisió de la formació de ratificar, just el dia abans, el no a la investidura d'Artur Mas com a president de la Generalitat. Baños va formalitzar la renúncia a l'escó després de la investidura de Carles Puigdemont i des d'aleshores ha retornat a la seva feina de periodista, fonamentalment com a tertulià en diversos mitjans, i a l'activisme independentista. Integrant del sector crític amb Sànchez, Baños va ser el tercer candidat més votat per les bases de l'ANC, amb 3.762 suports.

Nascut a la Meridiana el 1967, els darrers anys ha estat un dels membres més actius de **Súmate**, l'associació independentista de castellanoparlants. Com va dir en una [entrevista passeig publicada a CRÍTIC](#), és un autèntic català: "És a dir, amb els quatre avis de fora de Catalunya". Al llibre 'La rebel·lió catalana', el Baños analista escrivia: "Vaig celebrar a crits el gol d'Iniesta i vaig plorar d'emoció a la Via Catalana, i em sento membre dels pobles d'Espanya i adversari del Regne d'Espanya. Admiro la literatura espanyola, el periodisme de Camba i de Cunqueiro, el cinema de Berlanga i el flamenc de José Mercé".

Quim Torra, l'ideòleg de la 'llista sense polítics'

La candidatura de l'editor i activista cultural Quim Torra al secretariat de l'ANC ha estat envoltada de certa polèmica: la **junta electoral de l'entitat va apartar-lo inicialment dels comicis** —en considerar que no podria presentar-s'hi per la seva condició d'alt càrrec de la Generalitat—, però finalment sí que va acceptar-ne la candidatura. Rere d'aquest conflicte aparentment formal hi ha una qüestió fonamental: el de Torra és un nom incòmode des que al juliol de 2015 **va posar sobre la taula la idea d'una llista sense polítics** —i, per tant, sense Artur Mas— per desencallar les negociacions entre ERC i CDC. En aquells moments, Torra era vicepresident d'**Òmnium Cultural**, entitat que va acabar presidint després que Muriel Casals fes el pas a la política institucional. Torra va ser-ne president de manera accidental fins que al desembre de 2015 l'entitat va escollir com a nou president Jordi Cuixart.

Algunes veus han acusat Torra d'abanderar una candidatura alternativa al secretariat actual a l'entorn d'ERC i de la CUP. Tanmateix, resulta complicat enquadrar la figura d'aquest editor i advocat en l'òrbita de l'esquerra —i menys de l'esquerra alternativa. Exdirector del Centre Cultural El Born i de l'entitat Sobirania i Justícia, aquest advocat, gran apassionat i revitalitzador del periodisme català dels anys trenta, **sempre ha estat en l'òrbita del sobiranisme més d'ordre**. Torra va ser membre d'El Matí, corrent crític d'Unió Democràtica, partit del qual acabaria distanciant-se per donar suport, en el seu moment, al Reagrupament impulsat per Joan Carretero.

Agustí Alcoberro, l'historiador que ja va sonar per substituir Forcadell

L'historiador Agustí Alcoberro (1958) ja [va sonar com a possible substitut de Carme Forcadell en les eleccions al secretariat nacional de 2015](#). Tanmateix, com és sabut, l'entitat acabaria decantant-se per Jordi Sànchez. Ara, Alcoberro ha estat, juntament amb Castro, Torra i Antonio Baños, un dels signants de l'article "Un país per viure lliures, viure lliures per un país", considerat des d'alguns sectors una mena de manifest del que hauria estat una candidatura crítica encoberta a la presidència de l'ANC (cal recordar que l'entitat no permet la presentació d'equips, sinó de persones). **En les eleccions del 2015 va ser el tercer membre del secretariat més votat**, per davant del mateix Jordi Sànchez.

Alcoberro, professor d'història moderna de la UB i exdirector del Museu d'Història de Catalunya, té una dilatada trajectòria en l'independentisme —va ser militant del PSAN i d'Independentistes dels Països Catalans. **Actualment està vinculat a ERC**. Alcoberro, que en la seva vessant d'historiador ha estudiat especialment la Guerra de Successió i la Guerra dels Segadors, ha col·laborat en mitjans com 'El Temps' o 'Sàpiens' i ha estat assessor històric de sèries com 'Històries de Catalunya', de TV3.

Jordi Calvís, el dissenyador que ha patentat Francisco Marhuenda

Dissenyador gràfic i il·lustrador hiperactiu, Jordi Calvís (1977) és una de les cares noves del secretariat nacional de l'ANC i també se l'emmarcava entre els crítics amb Jordi Sànchez.

Col·labora amb l'entitat des del 2012 i, de fet, n'ha dissenyat bona part de la cartelleria.

Clarament d'esquerres, Calvís va formar part de la candidatura de la CUP per a les eleccions del 27-S a Lleida, on figurava com a número 9. I va ser precisament aquesta presència en la llista electoral cupaire —que, si dimitissin set persones, l'hauria pogut convertir en diputat— el que [va estar a punt](#)

[de suposar-ne l'exclusió de les eleccions al secretariat de l'ANC](#). Molt actiu a [Twitter](#), Calvís és conegut per l'ús de l'humor en nombrosos muntatges que sovint es fan virals. Entre altres iniciatives, [ha patentat Francisco Marhuenda](#), el director de 'La Razón'. És autor d'"Herois Indepes", un seguit de cromos amb els protagonistes dels atacs a Catalunya els darrers anys que, ni que sigui involuntàriament, han ajudat a fer créixer l'independentisme. Recentment, [la col·lecció s'ha convertit en llibre](#).

Clara Ponsatí, la professora d'economia víctima d'una "purga política" de García-Margallo

El nom de Clara Ponsatí va saltar als mitjans l'any 2013 en ser víctima, segons va dir en el seu moment, d'una "purga política" pels seus plantejaments sobiranistes. Ponsatí, llicenciada en econòmiques per la Universitat de Barcelona i doctorada per la Universitat de Minnesota, ocupava en aquell moment una càtedra Príncep d'Astúries a la Universitat de Georgetown, que no li va ser renovada després d'una intervenció de l'economista en un programa d'Al-Jazira on defensava el dret a decidir. Segons va expressar en el seu dia el ministre d'Exteriors García-Margallo, una càtedra a l'estranger no havia de servir de "base para alentar procesos secesionistas".

Ponsatí és professora de l'Institut d'Anàlisi Econòmica al CSIC, del qual va ser la directora del 2006 al 2012, i membre del consell acadèmic de la Barcelona Graduate School of Economics. Se l'ha enquadrat en el "sector crític", perquè, juntament amb Torra i Baños, va ser una de les signants de l'article "Un país per viure lliures". **En les passades eleccions del 27-S va donar suport a Junts pel Sí** i va formar part de la llista de Barcelona com a candidata suplent.

Joan Canadell, un dels ideòlegs del Cercle Català de Negocis

[Joan Canadell](#) és un dels fermes defensors dels postulats liberals dins del sobiranisme. És fundador del Cercle Català de Negocis (CCN), entitat de la qual va ser el secretari general i vicepresident durant sis anys. És autor de diversos llibres sobre economia i independència, com, per exemple, 'Estat propi, Estat ric', un projecte del CCN que va ser finançat amb micromecenatge. Enginyer industrial de professió, Canadell ha treballat sempre en el món de l'empresa privada, primer en multinacional i gran empresa, i ara per compte propi. Es defineix com a "multiemprenedor" i defensor de "la petita i mitjana empresa" (com destaca a la seva pròpia biografia, també ha estat vinculat a la patronal de la petita i mitjana empresa Pimec). **En el seu moment va estar vinculat al Reagrupament** de Joan Carretero, partit en el qual va anar a llistes electorals l'any 2010.

Àngels Folch, impulsora de la tancada dejuni

La vuitena persona amb més suports en les eleccions al secretariat de l'ANC va ser aquesta mestra jubilada de Sabadell, nascuda el 1952, amb 2.790 vots. Folch no és una cara nova, sinó que ja té una àmplia trajectòria al secretariat de l'entitat independentista. Va formar-ne part durant el període 2012-2013 i va tornar-hi en les eleccions de 2015. Folch ha estat membre de la junta d'Òmnium Cultural i va ser vocal de la Plataforma pel Dret a Decidir. **També està al Grup Koiné**, impulsor d'un [manifest sobre el català](#) que va generar un [fort rebombori i debat al voltant del futur de la llengua](#). Al gener va ser una de les protagonistes de la [tancada dejuni de 24 hores per reclamar un acord entre JxSí i la CUP](#), una acció que no va rebre l'aval de l'ANC i va desfermar una allau de bromes a les xarxes socials.

Ariadna Benet, responsable del grup de formació i impulsora de la sectorial de dones

Ariadna Benet és un dels membres del secretariat actual amb més hores de militància a l'Assemblea. Aquesta doctora en biologia, consultora i actual codirectora del màster d'agricultura ecològica de la UOC, va començar a col·laborar amb l'ANC des de la seva gestació. Ha estat una de les persones que han definit el programa de formació arreu del territori i ha estat vinculada a la territorial de Sant Martí de Barcelona, participant com a activista en tota mena d'activitats de carrer i internes. També és una de les impulsores de la sectorial de dones i de la sectorial de Catalunya Exterior, de la qual ha exercit el càrrec de secretària durant dos anys. El 2014 va entrar a formar part del secretariat nacional, i des del 2015 és la responsable del grup de formació. Durant la seva gestió, més de 1.000 persones de l'ANC han estat formades com a activistes per difondre la llavor de la idea independentista arreu del país. És sòcia del Cercle Català de Negocis, de la Creu Roja i de Metges sense Fronteres.

Josep Sabaté, el multiactivista de les Terres de l'Ebre

Nascut a Roquetes el 1983, Josep Sabaté ha tingut un paper important a l'ANC els darrers anys. En forma part des del 2012 i des del 2014 és membre del secretariat i coordinador de la comissió de mobilitzacions. Tot i que actualment resideix a Barcelona, ha estat **molt implicat en moviments socials de les Terres de l'Ebre**. Va ser un dels fundadors del tortosí Casal Popular Panxampla i ha passat per Jovens en Defensa de l'Ebre, la Coordinadora Anticementiri Nuclear (CANC) i participa en la Plataforma en Defensa de l'Ebre. També ha estat un dels crítics amb Sánchez. És codirector del documental 'Llavors de llibertat. Cala i la generació oblidada', dedicat a Josep de Calassanç Serra, un dels fundadors de Terra Lliure, d'on seria expulsat el 1983.

Teresa Mira, l'exdirigent independentista d'ICV

La sabadellenca Teresa Mira (1959) és una altra de les persones que repeteixen al secretariat nacional de l'ANC, on ha tingut una [forta implicació els darrers anys](#). Vocal d'Òmnium Sabadell —va portar-hi la campanya “Ara és l'hora” a la capital vallesana—, també va ser voluntària de les consultes independentistes que van fer-se arreu del Principat entre el 2009 i el 2010. Mira ha tingut també una llarga trajectòria política, en el seu cas com a militant d'ICV, partit que va abandonar l'any passat. Fins al març de 2015, però, va ser-hi [coordinadora de l'àmbit nacional](#). Va abandonar la formació ecosocialista precisament per les seves diferències en la qüestió nacional.

Francesc Abad, dimitit per dir “xusma” a la CUP

Tot just una setmana ha durat Francesc Abad com a membre del secretariat nacional de l'ANC. Diumenge, després que l'assemblea de la CUP aprovés una moció per marcar els límits del pacte amb JxSí, va piular això:

La CUP demostrant perquè la gent sense principis ni valors ni aguanten la mirada ni respecten els pactes. [#xusma](#)

— Francesc Abad (@francescabad) [May 22, 2016](#)

El tweet va generar un fort rebuig a la xarxa i dilluns al matí l'ANC anunciava que Abad deixava de ser membre del secretariat.

L'[@assemblea](#) treballa per unitat i no acull insults ni desqualificacions. Hem demanat i acceptat dimissió [@francescabad](#).

— Assemblée Nacional ? (@assemblea) [May 23, 2016](#)

Ja durant les negociacions entre JxSí i la CUP, Abad havia estat un dels [clars exponents de l'independentisme més hiperventilat](#) que carregava de qualsevol manera contra la formació anticapitalista. Malgrat aquests precedents, quan va ser escollit membre del secretariat de l'ANC —va rebre 2.345 vots—, va escriure que l'**entitat no podia perdre la “transversalitat”** i que havia de ser clau per [“eixamplar la majoria social independentista”](#).

En la seva candidatura va fer un [resum de la seva trajectòria](#) i, entre altres qüestions, recordava el pas per ERC, durant la dècada dels vuitanta, i per Reagrupament, on va acabar enfrontat amb qui n'era el president, Joan Carretero. **El 2012 va encarregar-se de les tasques de seguretat de la manifestació de l'11 de setembre**, juntament amb altres membres de la Penya Barcelonista Creu de Sant Jordi i antics Boixos Nois, segons va publicar en el seu dia la 'Directa'. Sionista declarat —és soci de l'Associació Catalana d'Amics d'Israel—, també és un habitual en els homenatges als germans Badia i una persona molt propera a CDC. El 2010, juntament amb altres blogaires, [va crear Absolut Mas](#), una xarxa de blogs per impulsar la seva candidatura a la presidència de la Generalitat. Prèviament **havia creat Blogs Against Tripartit** (BAT).